

Svar:

Socialstyrelsens indstilling om at nedsætte tallet fra 7 til 5 er baseret på svenske undersøgelser.

Det tilføjes, at socialstyrelsen den 2. oktober 1972 har udsendt vejledning vedrørende dagplejeformidlinger til samtlige anerkendte formidlinger af privat dagpleje. Om antallet af børn i det enkelte hjem har styrelsen anført følgende:

„Som vejledende regler for, hvor mange børn det enkelte dagplejehjem bør modtage, bemærkes, at der i et dagplejehjem som hovedregel ikke bør være mere end 4 børn, herunder medregnet hjemmets egne børn. Såfremt disse er i skolealderen, kan der dog modtages op til 4 dagplejebørn. Det må anses for værdifuldt, at der er mere end ét barn i dagplejehjemmet. Dette mindsker risikoen for, at det enkelte barn bliver for stærkt knyttet til dagplejemoderen, og det giver ligeledes muligheder for fællesskab i leg og socialt samvær“.

Spørgsmål 76:

Ad § 63, stk. 2, udbedes en begrundelse for, at tilladelse skal gives fra amtskommunens social- og sundhedsudvalg i modsætning til socialudvalget i primærkommunen.

Svar:

I henhold til lov om børne- og ungdomsforsorg § 76 må daginstitutioner og lignende foranstaltninger, der ikke er anerkendt som tilskudsberettiget institution i henhold til § 65, men som modtager børn under 14 år mod betaling, kun oprettes og drives med tilladelse fra socialstyrelsen. Afgørelsen af, om en institution skal have tilladelse til drift, beror på et skøn over, om institutionen kan betragtes som en social-pædagogisk foranstaltning, der falder inden for området for børneforsorgsloven. Størstedelen af de eksisterende institutioner af denne art er lederejede halvdaysbørnehaver.

I bemærkningerne til lovforslagets § 69 er understreget, at det er primærkommunernes ansvar at sørge for, at der er det nødvendige antal pladser på daginstitutioner for børn og unge. For ikke at forflygtige kommunalbestyrelsernes ansvar er der yderligere foreslået en bestemmelse i § 69, stk. 2, hvorefter kommunerne selv skal oprette og drive institutionerne eller indgå overenskomst om

optagelse med private institutioner, der skal være selvejende, hvis der er plads til mindst 6 børn.

Efter socialministeriets opfattelse vil det derfor være betænkeligt at give primærkommunerne adgang til at tillade oprettelse og drift af rent private dagplejehjem og lignende institutioner. Endvidere vil amtskommunens social- og sundhedsudvalg kunne stille ensartede krav om indretning m. v. til de — forholdsvis få — private institutioner i de forskellige primærkommuner.

Spørgsmål 77:

Ad bestemmelsen i § 63 spørges, hvorledes man mener at kunne sikre overholdelse af kravet om godkendelse.

Svar:

Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i børneforsorgslovens § 64 og kendes derfor allerede af de kommunale myndigheder.

Ministeriet er af den opfattelse, at den oplysningsvirksomhed over for borgerne, som påhviler de sociale udvalg, bliver stadig mere udbygget, og at det derfor må påregnes, at befolkningen ad denne vej gøres bekendt med regler af den omhandlede karakter. Man er imidlertid klar over, at det ikke vil være muligt at sikre, at bestemmelsen overholdes i alle tilfælde, f. eks. tilfælde, hvor det drejer sig om ophold hos pårørende. Har dagplejeforholdet derimod mere erhvervsmæssig karakter, vil plejen formentlig påkalde sig opmærksomhed hos naboer m. v. med det resultat, at de sociale myndigheder i vid udstrækning vil blive orienteret om forholdene.

I øvrigt vil man i forbindelse med det samarbejde med andre myndigheder, der vil blive søgt etableret inden for det opsøgende rådgivningsarbejde, gøre hjemmehjælpere, hjemmesygeplejersker og sundhedsplejersker m. fl. opmærksom på reglerne.

Spørgsmål 78:

Ad § 64, stk. 3, spørges, hvorledes betalingen fra dagplejen fastsættes. Sker dette efter en gennemsnitsberegning inden for området eller svarende til taksterne ved nærmest liggende institutioner eller eventuelt på anden måde?